

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 190/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **ANDALEX II, s. r. o.**, Tehelná 42, Dunajská Lužná, IČO 35 893 605, zastúpenej JUDr. Slávom Uhrinom, advokátom, Švabinského 19, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 91/2020 z 18. augusta 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo 91/2020 z 18. augusta 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka mala vo veci samej procesné postavenie žalovanej proti žalobcovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), v spore o zaplatenie sumy 139 447 Kč s príslušenstvom. Predmetom sporu boli nároky žalobcu na zaplatenie uvedenej sumy za dodávku kozmetiky [REDAKOVANÉ] z roku 2015. Vo veci samej ako prvoinštančný súd rozhodol Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) svojím rozsudkom č. k. 29 Cb 22/2015-530 z 3. júla 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým žalobe vyhovel, a predmetný rozsudok okresného súdu následne potvrdil aj Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom č. k. 3 Cob 61/2018-626 z 21. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť

vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). O podanom dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

3. Najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu v podstatnom odôvodnil takto:

3.1. K sťažovateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že z preskúmania veci vyplynulo, že odvolací súd dal primeranú a dostatočnú odpoveď na námietky sťažovateľky. V tomto smere preto nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu. Poukázal tiež na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a súdom druhej inštancie tvorí jeden celok a späťosť rozsudku okresného súdu a potvrdzovacieho rozsudku odvolacieho súdu vytvára ich jednotu. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam sťažovateľky a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dalo odpovede na sťažovateľkou vznesené námietky, krajský súd na zdôraznenie správnosti jeho záverov uviedol aj ďalšie dôvody. Ďalej uviedol, že ako prvoinštančný súd, tak aj odvolací súd v odôvodnení uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, z ktorých vyvodili svoje právne závery. Na záver tejto časti dodal, že základnými odvolacími námietkami sťažovateľky, ktoré nepredstavovali nové skutočnosti, sa krajský súd zaoberal napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dalo odpovede na ňou uplatnené námietky.

3.2. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP argumentoval tým, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu sa sťažovateľka v obsahu dovolania zaoberala nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, avšak dovolacie dôvody nevymedzila spôsobom zodpovedajúcim § 432 CSP. Uviedol, že dovolateľ je v podanom dovolaní povinný jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, teda ktorý z predpokladov uvedený v § 421 ods. 1 CSP zakladá prípustnosť dovolania. Ak uvedené absentuje, odvolací súd nevyvíja procesnú aktivitu smerujúcu k doplneniu dovolania. Ďalej uviedol, že úlohou dovolacieho súdu nie je domýšľať niektoré náležitosti dovolania a v prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by vykonal procesne neprípustný, bezbrehý odvolací prieskum. Dodal, že samotná polemika sťažovateľky s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu dovolania podľa § 421 CSP. Najvyšší súd v súvislosti s namietaným nesprávnym vyhodnotením dôkazov (majúcich preukázať existenciu doložky exkluzivity, pozn.) uviedol, že otázka dôkazného bremena sporovej strany a jeho posúdenie súdom sa týkajú skutkovej roviny konania, avšak nevykonanie určitého dôkazu nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Doplnil, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom. K tomu uviedol, že v zmysle jeho stabilnej judikatúry je posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a úvaha, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania. Na záver uviedol, že samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

Vzhľadom na to uzavrel, že sťažovateľka nevymedzila dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením jej bola odopretá náležitá súdna ochrana a bolo jej znemožnené konať pred súdom. Vo vzťahu k odmietnutiu ňou podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uvádza, že dovolací súd nenašiel vadu vo výklade súdov nižšej inštancie v tom, že bonusy sťažovateľky z rámcovej zmluvy, ktoré mali byť uspokojené dodaním tovaru, nie je možné započítať proti peňažným nárokom žalobcu, pretože nejde o nároky rovnakého druhu. Zároveň vyslovila nespokojnosť, že dovolací súd nevidel dovolací dôvod ani pri požiadavke sťažovateľky, že sa nárok na bonusy uplatňuje v určení celkovej ceny dodávky, keď za dodávku zodpovedajúcu bonusom žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie ceny dodávky. Dodala, že tvrdením, že bonusy nemožno započítať voči peňažným nárokom žalobcu, pretože nejde o nároky rovnakého druhu, jej bolo v podstatnej miere znemožnené uplatnenie jej práv. Argumentuje, že posúdením nárokov z nekalej súťaže ako odvođených od dohody o exkluzivite jej bolo znemožnené uskutočnenie jej procesných práv v miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o odmietnutie podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP namieta, že hodnotenie je neobjektívne. K tomu argumentuje, že v dovolaní uviedla viaceré namiatané skutočnosti, ktoré mal najvyšší súd posúdiť prieskumom svojej rozhodovacej činnosti. Má za to, že všetky námietky bolo nutné posúdiť ako dovolacie dôvody a ak nie je uvedené konkrétne namiatané rozhodnutie, mal dovolací súd podanému dovolaniu oponovať tým, že poukáže na konkrétnu jednotnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle zásady *iura novit curia*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd s poukazom na § 447 písm. f) CSP odmietol dovolanie sťažovateľky.

III.1. K namiatanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie:

6. Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením jej bola odopretá náležitá súdna ochrana a bolo jej znemožnené konať pred súdom. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (m. m. II. ÚS 324/2010). To samozrejme

neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľky.

7. Zároveň je vhodné pripomenúť, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľky v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia práv sťažovateľky. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaných práv sťažovateľky už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 528/2020).

8. Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu sťažovateľkou namietaných práv, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

9. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania sťažovateľky v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, primerane, jasne a zároveň aj pomerne obsérne rozviedol, a to na stranách 10 až 14 (v bodoch 20 až 35) napadnutého uznesenia. No zároveň ústavný súd na tomto mieste musí vo vzťahu k odôvodneniu najvyššieho súdu tomuto vytknúť, že ním (v bode 23 napadnutého uznesenia, pozn.) uvedené rozhodnutie sp. zn. R 2/2016 (zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, pozn.) už nie je aplikovateľné. Avšak v okolnostiach veci ani tento nedostatok nič nemení na správnosti samotných záverov najvyššieho súdu v danej veci.

10. Pretože je sťažovateľke odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jeho jednotlivé závery. Len pre doplnenie uvedie, že najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu vysporiadal ústavne konformným spôsobom. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd konštatoval, že krajský súd dal sťažovateľke dostatočne jasnú a primeranú odpoveď na jej námietky a nezistil nesprávnosť a nezákonnosť jeho procesného postupu majúcu za následok porušenie pravidiel spravodlivého súdneho procesu. Správne pri tom poukázal na jednotu rozhodnutí prvoinštančného súdu a potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu ako súdu odvolacieho. K tomu jasne uviedol, že napriek skutočnosti, že už rozhodnutie prvoinštančného súdu dalo odpovede na vznesené námietky sťažovateľky, krajský súd ako súd odvolací vo svojom rozhodnutí na účel zdôraznenia správnosti záverov prvoinštančného rozhodnutia uviedol navyše aj ďalšie dôvody, na základe ktorých rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Navyše dodal, že odvolacie námietky sťažovateľky nepredstavovali nové skutočnosti, no napriek tomu krajský súd na ne reagoval, resp. sa nimi zaoberal (najmä

body 20 až 26 napadnutého uznesenia). Aj z uvedeného je tak podľa posúdenia ústavného súdu možno vyvodiť záver, že najvyšší súd ako súd dovolací „neodignoroval“ sťažovateľkou podané dovolanie v tejto časti tým, že by sa nevenoval posúdeniu možnej arbitrárnosti rozhodnutia, resp. odôvodnenia odvolacieho súdu. V súvislosti s tým je preto možné konštatovať, že najvyšší súd v zásade postupoval v intenciách zachovania práva na súdnu ochranu, keď z jeho už uvedených záverov jasne vyplýva, že podrobil „kontrolu“ dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, a to aj v spojitosti s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na tomto mieste je vhodné doplniť, že nedostatok odôvodnenia súdneho rozhodnutia a rovnako aj jeho arbitrárnosť v konečnom dôsledku spôsobujú ako následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia, čo predstavuje zásah do práva na spravodlivý proces. V danom prípade však najvyšší súd (napriek skutočnosti, že sa odvolal na zjednocujúce stanovisko sp. zn. R 2/2016, pozn.) pristúpil k prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu, a to aj v spojitosti s odôvodnením súdu prvej inštancie (ako to vyplýva z jeho už uvedených záverov, pozn.) z hľadiska kvality ich odôvodnenia. A následne skonštatoval, že netrpia nedostatkom odôvodnenia (ktorý by mal za následok porušenie práva na súdnu ochranu, pozn.), a preto dovolanie ako neprípustné odmietol. Neakceptovateľnou by bola situácia, ak by sa najvyšší súd (ako súd dovolací, pozn.) vôbec nezaoberal otázkou ne/preskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, čo však nie je uvedený prípad.

11. Zároveň k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP jednoznačne skonštatoval (najmä v bodoch 31 až 35 napadnutého uznesenia) vo vzťahu k sťažovateľkou podanému dovolaniu absenciu nevyhnutného a riadneho uvedenia a zdôvodnenia ňou uplatnených dovolacích dôvodov, čo sú zákonom vyžadované náležitosti jeho prípustnosti. Poukázal na to, že sťažovateľka nevymedzila dovolacie dôvody tak, ako to vyžaduje § 432 CSP. V tejto súvislosti ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom dodal, že nie je úlohou dovolacieho súdu „domýšľať si“ náležitosti dovolania, pretože inak by uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum. K tomu ústavný súd dodáva, že povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Pokiaľ ide o otázku vymedzenia dovolacích dôvodov, závery najvyššieho súdu korešponujú aj s judikatúrou ústavného súdu, že za situácie, keď absentovalo zdôvodnenie prípustnosti uvedeného dovolacieho dôvodu, nebol najvyšší súd povinný ho svojím výkladom fakticky dopĺňať, domýšľať si a bádať nad tým, čo mala sťažovateľka na mysli (obdobne napríklad v rozhodnutí č. k. III. ÚS 47/2019-51 z 15. októbra 2019). Na tomto mieste ústavný súd považuje za vhodné zdôrazniť, že v dôsledku nejasného a nedostatočného vymedzenia dovolacích dôvodov najvyšší súd ako súd dovolací ani nemohol „postúpiť“ do štádia uskutočnenia meritórneho dovolacieho prieskumu, pretože pristúpením k takémuto meritórnemu prieskumu by neprípustným spôsobom nahrádzal povinnosť dovolateľa, teda v danom prípade sťažovateľky jasne a zreteľne vymedziť dovolacie otázky, čím by uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum. Neobstojí preto námietka, či požiadavka sťažovateľky, že samotný dovolací súd mal (ak ona sama neuviedla konkrétne namietané rozhodnutie, pozn.) podanému dovolaniu oponovať tým, že by z vlastnej iniciatívy poukázal na svoju jednotnú rozhodovaciu prax v zmysle zásady *iura novit curia*. Práve takýmto postupom by totiž najvyšší súd postupoval v rozpore so svojím oprávnením a sám by tak neprípustným spôsobom nahrádzal povinnosť sťažovateľky ako dovolateľky. Ústavný súd konštatuje, že prax

najvyššieho súdu, ktorý pri posudzovaní prípustnosti dovolania [v tomto prípade podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pozn.] vyžaduje od dovolateľa a) konkretizovanie právnej otázky riešenej odvolacím súdom a uvedenie, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetlenie, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a súčasné označenie konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu a napokon c) uvedenie, ako mala byť táto otázka správne riešená, už bola predmetom ústavnoprávneho prieskumu a ústavný súd opakovane konštatoval, že tieto právne závery najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne (obdobne napríklad v rozhodnutí č. k. IV. ÚS 101/2020 z 1. apríla 2020). V závere dovolací súd doplnil, že ani samotné spochybňovanie výsledkov dokazovania (v súvislosti s tým, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu doložky exkluzivity, pozn.) nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP (poukázal pritom na viaceré predchádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu v tejto otázke, pozn.).

12. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019). Ústavný súd aj s poukazom na uvedené konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nevzhladol také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľkou namietaných práv. Závery najvyššieho súdu nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu za ústavne neutržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

13. Ústavný súd preto opakovane zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ tieto jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neutržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (m. m. I. ÚS 139/2019). Na základe uvedeného preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok:

14. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietala aj porušenie základného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy:

16. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že uvedené články ústavy sú formulované všeobecne a neupravujú žiadne konkrétne základné práva, preto vyslovenie ich porušenia prichádza do úvahy len v súvislosti s porušením iného základného práva. Sťažovateľka porušenie už uvedených článkov ústavy spájala primárne s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k čomu však nedošlo a vo vzťahu ku ktorému bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. S poukazom na uvedené bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

17. Sťažovateľka zároveň vo vzťahu k napadnutému uzneseniu namietala aj porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V ústavnej sťažnosti však absentuje jasné a zreteľné odôvodnenie, v čom konkrétne malo spočívať porušenie tohto práva vo vzťahu k napadnutému uzneseniu, a to aj napriek skutočnosti zastúpenia sťažovateľky advokátom. Teda v nej absentujú náležitosti nevyhnutné pre jej riadne a relevantné ústavnoprávne odôvodnenie vo vzťahu k uvedenému právu.

18. Ústavný súd za závažný nedostatok ústavnej sťažnosti pokladá absenciu ústavnoprávne relevantného odôvodnenia, t. j. logického, kompaktného a dostatočne určitého odôvodnenia vo vzťahu k právam podľa ústavy či dohovoru, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti domáhala (obdobne aj v rozhodnutiach napr. pod sp. zn. I. ÚS 471/2019, I. ÚS 308/2020, I. ÚS 448/2020).

19. Zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu ňou namietaných práv. V tejto časti tak pôsobí ústavná sťažnosť nedostatočne napriek už ústavným súdom konštatovanému kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľky. V danom prípade neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019). Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

20. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu